

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

Președinte – Petru Ursache

Judecători – Nadejda Toma și Petru Moraru,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Chiosa Serghei în numele inculpatului Panainte Valeriu împotriva sentinței Judecătoriei Militare din 26 februarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2014, în cauza penală în privința lui

Panainte Valeriu Fiodor, născut la 08.07.1993, originar și domiciliat în s. Camenca, r-nul Orhei.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. Prima instanță: 27.01.2014 – 26.02. 2014,*
- 2. Instanța de apel: 13.03.2014 – 13.05. 2014,*
- 3. Instanța de recurs: 28.07.2014 03.09.2014.*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Militare din 26 februarie 2014, Panainte Valeriu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 368 alin.(1) Cod penal la 3 ani închisoare. Conform art. 90 Cod penal executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Panainte V. a fost încorporat la serviciu militar în termen la 05 decembrie 2012 de către CMT Orhei și l-a îndeplinit în unitatea militară 1006 a Departamentului Trupelor de Carabinieri. Prin ordinul comandantului u/m 1006 a TDC, nr.27ef din 23.08.2013 lui Panainte V. i-a fost acordat gardul militar – sergent.

Tot în aceeași unitate militară, la situația din 25 octombrie 2013, îndeplinea serviciul militar în termen și caporalul Vladiuc M., pentru care sergentul Panainte V. era șef după gradul deținut.

La 25 octombrie 2013, în jurul orelor 19:30, sergentul Panainte V., aflîndu-se pe teritoriul unității militare 1006 a DTC, dislocată în mun. Chișinău, com. Ciorescu, în incinta dormitorului, încalcînd grav cerințele art. 26 a Legii Republicii Moldova, „Cu privire la statutul militarilor” art. 14, 15, 94, 116 a Regulamentului Serviciului Interior al Forțelor Armate a RM și art.

5 al Regulamentului Disciplinei Militare, în scopul promovării relațiilor neregulate între militari și sub pretextul obiceiului militar de „întărire a epoleților”, i-a aplicat caporalului Vladiuc M. două lovituri cu pumnii peste umerii drept și stîng, cauzîndu-i vătămări neînsemnate.

Acțiunile lui Panainte Valeriu Fiodor de către instanța de fond au fost calificate conform prevederilor art. 368 al.(1) Cod penal *ca lovirea subalternului de către șef în timpul cînd aceștea îndeplinesc obligațiile legate de serviciul militar.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Iorga E. în numele inculpatului, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care Panainte Valeriu urma să fie achitat, fără a indica în apel temeiul de drept al achitării solicitate.

În motivarea apelului avocatul a invocat că probele cercetate și administrate de către instanță nu au demonstrat circumstanțele faptei încriminate de către partea acuzării, vinovăția inculpatului nu a fost dovedită, iar declarațiile părții vătămate urmau să fie apreciate critic de către instanța de fond, deoarece ultimul era confuz în declarațiile sale și că acestea au fost combătute prin declarațiile inculpatului, care a menționat că nu a avut careva conflicte cu partea vătămată, nu i-a aplicat careva lovituri, deoarece la data și ora indicată s-a aflat în compania altor militari, acest fapt fiind confirmat de către aceștea.

A mai menționat că probatoriul este insuficient, acuzarea este axată în mare parte pe declarațiile părții vătămate, iar concluziile privind vinovăția inculpatului nu pot fi întemeiate pe presupuneri, deoarece toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează în favoarea inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2014 apelul a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizînd obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, just concluzionînd asupra vinovăției inculpatului Panainte V. în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 368 alin.(1) Cod penal – *lovirea subalternului de către șef în timpul cînd aceștea îndeplinesc obligațiile legate de serviciul militar.*

La stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă inculpatului Panainte V., precum și a modalității de executare a pedepsei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, de circumstanțele ce atenuează răspunderea penală: săvîrșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, lipsa pretențiilor din partea părții vătămate, de faptul că circumstanțe ce agravează răspunderea penală nu au fost stabilite, precum și faptul că inculpatul nu manifestă căința privitor la infracțiunea comisă, fiindu-i stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești declară recurs ordinar avocatul Serghei Chiosa, care solicită casarea acestora cu dispunerea achitării inculpatului din motiv că fapta nu a fost săvârșită de către acesta.

În motivarea recursului avocatul invocă ilegalitatea deciziei instanței de apel, deoarece consideră că aceasta la examinarea cauzei nu a intrat în esența motivelor expuse în cererea de apel, bazându-se pe concluziile greșite ale primei instanțe, care nu corespund dovezilor acumulate în cadrul cercetării judecătorești, prin ce hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Prin urmare, recurentul critică modalitatea de apreciere a probelor de către instanță, și anume că instanța de apel nu a luat în considerație dovezile acumulate în cadrul cercetării judecătorești cum ar fi: declarațiile martorilor Botnariuc Nicolae, Rusu Serghei, Țurcan Andrei, *care au confirmat faptul că la 25 octombrie 2013, începînd cu orele 19:30 min., pînă la ora 21:15 min., s-au aflat împreună cu inculpatul la fumoar în incinta companiei militarilor pentru a se pregăti pentru festivitatea de a doua zi, dar nu în dormitor unde a indicat partea vătămată.*

Totodată apărarea consideră că instanța de apel greșit a ignorat și declarațiile martorului P. Efros. Astfel, ultimul fiind audiat în instanța de apel ca martor la solicitarea apărării a declarat, că fiind „ofițer responsabil a cursurilor de comandanți inferiori ale trupelor de carabinieri în unitatea militarilor 1006 pe data de 25.10.2013 înainte de trimiterea a ostașilor la culcare a petrecut alinierea efectivului și examinarea corporală vizuală a ostașilor care au absolvit cursurile de sergenți. Careva abateri nu a observat și plîngerii din partea ostașilor nu au parvenit, inclusiv și de la partea vătămată M. Vladiuc”. În viziunea apărării, anume aceste declarații nu exclude cauzarea de leziuni corporale în urma petrecerii obiceiului de „întărire a epoleților” în unitățile unde au parvenit ostașii deja pe data de 26.10.2013, dar nu în unitatea de pregătire a sergenților.

În recursul declarat se mai invocă și faptul că între inculpat și partea vătămată nu existau raporturi de subordonare, deoarece inculpatul deținea funcția de comandat al grupei a doua al plutonului trei, iar partea vătămată era ostaș al plutonului patru.

De asemenea recurentul a mai indicat că potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală la partea vătămată Vladiuc M. a fost constatată o vătămare neînsemnată și nu vătămări corporale ușoare așa cum prevede dispoziția art. 368 al. (1) Cod penal.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Recurentul nu invocă în mod expres în recursul său, așa cum stabilește art. 430 al.(1) pct.(5) Cod de procedură penală, nici un temei prevăzut de art.427 CPP, însă din conținutul recursului Colegiul penal constată temeiul prescris de pct.6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală - „*hotărîrea atacată nu cuprind motivele pe care se întemeiază soluția*”, precum și pct. 8) - „*nu au fost întrunite elementele infracțiunii*”.

Colegiul penal, analizînd decizia recurată, constată că temeiul invocat de către avocat, ce se conține în prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel la adoptarea deciziei a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală.

Cu referire la pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că sub incidența acestui temei legal se află cazurile cînd n-au fost stabilite: fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, probele prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori cînd nu au fost stabilite faptele care stabilesc circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În speța dată, inculpatul a fost pus sub învinuire, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 368 alin.(1) Cod penal – *lovirea subalternului de către șef în timpul cînd aceștia îndeplinesc obligațiile legate de serviciul militar*.

Colegiul penal consideră că, instanța de apel corect a statuat asupra faptului că instanța de fond pe deplin a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvîrșite de inculpat.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal reiterează asupra veridicității constatării instanței de apel, care a specificat că în urma cercetării probelor acuzării, administrate pe tot parcursul procesului penal, vinovăția inculpatului privind comiterea faptelor incriminate în rechizitoriu a fost dovedită pe deplin, corect fiind puse aceste probe la baza sentinței, iar dubiul judiciar în privința acestuia a fost răsturnat prin probe cercetate de către instanța de apel.

Totodată, Colegiul penal constată temeinicia concluziilor instanței de apel potrivit cărora argumentele recurentului, precum că fapta nu a fost săvîrșită de către inculpat, au fost apreciate critic, odată ce aceste afirmații au fost combătute de totalitatea probelor cercetate în ședințele judecătorești, și anume: declarațiile părții vătămate Vladiuc M. (f.d 105); raportul de constatare medico-legală nr.5384 din 28.10.2013 și raportul de expertiză medico-legală nr.3040/D din 12.12.2013, *conform căruia la examinarea medico-legală la cet. Vladiuc M., s-au constatat: echimoze la nivelul articulației acromio claviculară, mușchiul trapez, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, și se califică ca vătămare corporală neînsemnată. Se exclude posibilitatea producerii leziunii corporale depistate în rezultatul căderii corpului din poziție verticală, este puțin probabil formarea leziunilor corporale în rezultatul automutilării* (f. d. 28-32);

procesul-verbal de confruntare între partea vătămată Vladiuc Marin și bănuitul Panainte Valeriu, în cadrul căruia partea vătămată și-a susținut declarațiile date anterior, precum că, *la 25 octombrie 2013, în jurul orelor 19.30, în timp ce se afla în dormitorul companiei 2, de el s-a apropiat V. Panainte care l-a felicitat cu ocazia primirii gradului de "caporal" și i-a "întărit epoleții", adică i-a aplicat câte o lovitură concomitent cu ambii pumni peste umărul drept și sting*, (f. d. 67).

Colegiul penal consideră că instanța de apel în motivarea soluției sale a făcut o analiză detaliată și în parte a fiecărei probe, inclusiv și a probelor indicate în recurs, care a fost examinate în cadrul ședinței de judecată, precum și a dat răspuns la toate argumentele de fapt și motivele de drept ale apelantului, soluția instanței fiind întemeiată și concludentă.

Colegiul penal reține că motivele și argumentele recursului se reduc doar la afirmația că instanțele de fond și de apel au estimat incorect probele.

În acest sens Colegiul menționează că argumentele invocate în recurs au fost anterior expuse și în apel, au constituit obiect de examinare în instanța de apel, care s-a pronunțat detaliat și argumentat asupra lor, iar hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Totodată, instanțele judecătorești au dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinându-le din punct de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet, în mod obiectiv și just au ajuns la concluzia că inculpatul urmează a fi condamnat în baza art. 368 alin.(1) Cod penal.

Referitor la argumentele recurentului privind gradul vătămarilor corporale constatate la partea vătămată Vladiuc M., precum și la faptul că între inculpat și partea vătămată nu existau relații de subordonare, Colegiul penal a stabilit că potrivit materialelor dosarului și deciziei instanței de apel, aceste doua argumente n-au fost menționate în cererea de apel declarată de către avocat, nefiind obiect de examinare în instanța de apel.

Potrivit prevederilor art. 427 al.(2) Cod de procedură penală temeiurile menționate la al.(1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Reieșind din faptul că argumentele recurentului privind gradul vătămarilor corporale constatate la partea vătămată Vladiuc M., precum și la faptul că între inculpat și partea vătămată nu existau relații de subordonare n-au constituit obiect de examinare în instanța de apel, Colegiul penal consideră că examinarea acestora și expunerea opiniei asupra lor nu are suport legal în ordine de recurs.

Instanța de recurs reține că temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct.6) și pct.8) Cod de procedură penală nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, asemenea erori de drept în speța examinată nu au fost comise și, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că recursul ordinar depus de către avocatul Chiosa S. în numele inculpatului Panainte V. se declară inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Chiosa Serghei în numele inculpatului Panainte Valeriu împotriva sentinței Judecătorei Militare din 26 februarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2014, în cauza penală în privința lui ***Panainte Valeriu Fiodor***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia integrală publicată la 05 septembrie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nadejda Toma

Petru Moraru